

ansträngning fortskaffas dubbel tyngd mot hvad förhållandet nu är på vägen emellan Östre Suulsbro och Skalstugan, der lutningarne ofta uppgå till 4 på 5.

Med afseende å alla dessa förhållanden hade ock Kongl. Styrelsen för allmänna väg- och vattenbyggnader funnit den ifrågasatta väganläggningen vara af verkligt behof påkallad, och af sådan anledning uppfört densamma uti sitt till Kongl. Maj:t öfverlemnade underdåniga generalförslag för år 1870, och derföre föreslagit ett statsanslag af 56,000 R:dr R:mt, motsvarande $\frac{2}{3}$ af beräknade anläggningskostnaden, ehuru vederbörande statsdepartement då ej fann skäl att för anslagets vinnande derför begära Kongl. Maj:ts nådiga proposition till sistlidna års riksdag. I enlighet med hvad sålunda blifvit framställt vågar jag derföre vördsamt föreslå, att Riksdagen behagade anslå till omläggning af så kallade Carl Johans-vägen i Jemtland från Skalstugan till riksgränsen vid "Sandvigen" i Norge ett statsanslag af 56,000 R:dr R:mt att utgå med hälften under år 1872 och andra hälften 1873.

Om remiss häraf till Statsutskottet anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1874.

Gunnar Eriksson,
från Jemtlands län.

Statsutskottet torde från Kongl. Styrelsen för allmänna väg- och vattenbyggnader infordra der tillgängliga plan och kostnadsförslag.

N:o 50.

Af Herr Magnus Jonsson från Gefleborgs län: Om förhöjning i legan för kronoskjuts.

Som kronoskjutsens medelbara bestridande är och måhända bör förblifva ett med jorden följande onus, torde det äfven vara obestridligt såväl som med rättvisa

och billighet förenligt, att den såmedelst kronoskjutsskyldige individen af statsmedlen bör åtnjuta en mot skjutsningsbesväret skäligen lämpad ersättning.

Men under betraktande af det sätt Statsutskottet och i följd deraf Riksdagens Första Kammare sistlidna år behandlade en då af mig väckt motion i samma syfte som den jag nu dristar mig att åter upplifva, skulle jag säkerligen dertill känt mig modfärd eller och ansett mig dermed trädtt grannligheten för nära, derest jag icke tilltrorde mig ega flera talande skäl för mitt nu vidtagna handlingssätt; — hvilka skäl jag anser vara dels den icke så lätt bortresonnerade billigheten, dels den i Andra Kammaren under den 4 Maj sistlidna år i ämnet förda diskussion och den derefter utfallande voteringen och dels den genom Kongl. förordningen den 6 Maj 1850 stadgade bestämmelsen, att skjuts- och vagnslegan erlägges till lika belopp som för gästgifveriskjuts. Då deremot Kongl. förordningen den 6 September 1842, ålägger den kronoskjutsskyldige, att efter en häst (utom den skjutsande) fortskaffa två personer jemte persedlar, hvilka persedlar oftast uppgå till lika tyngd som de två sistnämnde personer, så tordé säkert få antagas att vid manskaps fortskaffande sådana fall måste inträffa, då den skjutsskyldige tvingas att efter en häst under kort körningstid fortskaffa circa 50 lispunds vikt.

Jemföras dessa bestämmelser med Kongl. brefvet den 11 Februari 1852 och Byggningsbalken Kap. 28 § 13 samt Kongl. förordningen den 28 Juni 1809 mom. 6, så finner man säkerligen, det krono- och gästgifveriskjutslegan icke står i den ringaste harmoni med afseende å den olika skjutstungans utgörande.

Då denna skjutsskyldighet, utom allt annat att förtiga, är och förblifver ett för den kronoskjutsskyldige ojemnt och hårdt tryckande onus, vågar jag, med stöd af de skäl som under diskussionen inom Andra Kammaren ofvannämnde dag i ämnet androgos, såväl som å hvad här ofvan antydts, värdsamt föreslå, det Riksdagen för sin del täcktes bestämma:

att legan för kronoskjuts må, så snart ske kan, i likhet med entrepenad-skjutslegan å landet höjas från 80 öre till 1 Riksdaler 20 öre per mil, samt att erforderliga medel för ändamålet anvisas.

Om remiss till Statsutskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1874.

Magnus Jonsson,
från Gefleborgs län.